

บทที่ ๔ ชีวิตใหม่ กลางภูเขา

ตอนที่ ๑๐

ภาวะใหม่ของนาเคนทร์

ริมฝั่งลำธารที่มีน้ำใสไหลเอื่อยๆ เมื่อมองไปที่
ต้นทางของสายน้ำ มันไหลลอดออกมาจากปาก
ถ้ำเล็กๆ กลางป่าที่ดิบ ดวงตะวันยามบ่าย ส่อง
แสงแวบๆ อยู่บนยอดไม้ ส่องพาดฝั่งของลำธาร
เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ คุณมีคึกคึกกว่าปกติ ไม่มีใคร
รู้ว่า ต้นน้ำนั้น มันมาจากที่ใด และทำให้น้ำ มันจับ
ที่ตรงไหน รู้แต่เพียงว่า สายน้ำของลำธาร ไหล
ผ่านหมู่บ้านป่าแห่งนี้ ซึ่งไม่มีชื่อเรียก ประตูเข้า
หมู่บ้าน อยู่บนเนินสูง ห่างจากลำธารออกไป ราว
๑๐๐ เมตร ทำจากแท่งหินสองก้อน ใหญ่เท่า
สองคนโอบ วางแนวตั้งห่างกันราว ๓ เมตร แทน
เสา ส่วนอีกก้อนหนึ่งวางชันทับอยู่ข้างบน ที่เสา
หินทั้งสองข้าง ถูกแกะสลักเป็นรูปใบหน้าคนป่า

ร่างของ สังข์ นอนแน่นิ่งหมดสติ อยู่ข้างขอน
ไม้ริมหาดทรายของลำธาร ที่ซัดมือและข้อเท้า
ปรากฏเศษเชือกมัดหลวมๆ ชายชราผู้หนึ่งในชุด
เสื้อคลุม สีน้ำตาลเข้มเกือบดำ ยาวคลุมเข่า ผมนต์
ดำอมเทายาวถึงไหล่ เสื้อผ้าบางส่วนมีรอยขาดรุ่ง

ริง เนื้อตัวมอมแมม เหมือนไปต่อสู้กับอะไรมา
เดินโซซัดโซเซเข้ามาพบเหตุการณ์ รู้สึกแปลกใจ
ที่เห็นเด็กมานอนหมดสติอยู่ที่นี้ เขาเดินเข้าไปอุ้ม
ขึ้นมา บนฝั่งบริเวณแห้งๆ แล้ววางนอนลง แก่
เชือกมัดที่เหลื้อออก พลิกตัวเด็กให้นอนคว่ำหน้า
ราบกับพื้น เขามือกิ่งตบกิ่งลูบที่บริเวณหลัง เด็กก็
ยังไม่ฟื้น เขาหยิบขวดแก้วเล็กๆ ที่พกไว้ ขึ้นมา
เปิดฝาดอก พลิกตัวเด็กหงายขึ้น ประคองหัวให้สูง
จากพื้น แล้วรีบเทหยดน้ำในขวดเข้าปาก แล้ว
พลิกตัวให้นอนตะแคง

ระหว่างรอเด็กฟื้น ค่ำกึ่งไม่ผู้ๆ และแห้ง มา
กองสุ่มไว้ ก่อไฟ ชายชราพิเคราะห์ดูใบหน้าเด็ก
เขาเป็นเด็กหน้าตาดี ผิวดำแดง อายุน่าจะราวๆ
๘ ขวบ เวลาผ่านไปสักครู่ ลังซ์ ค่อยๆ ลืมตา
รู้สึกตัว ตกใจรีบลุกขึ้นนั่ง มองซ้ายขวา ไม่เห็น
ใคร นอกจากชายชราที่นั่งอยู่ตรงหน้า เขามัวยุ่ง
อยู่กับการก่อไฟ

“ตื่นแล้วใช่ไหม?” ชายชราถาม

เขาเป็นชายชรา ที่มีเค้าโครงหน้าดูดี ไม่
เหมือนโจร แม้จะมีผมยาว และหนวดเครารุงรังไป
หน่อย ซึ่งดูไม่ค่อยน่ากลัวสักเท่าไรนัก ลังซ์
คุ้นเคยกับใบหน้าคนแก่ทุกวันอยู่แล้ว เพียงแต่ว่า

นี่ไม่ใช่ตาเบลด เป็นใครไม่รู้ อาจไม่ใช่โจรก็ได้ หรือ
ว่า-

“ห่องม เป็นใคร?” ลังซ์ ถาม

“ห่องม ... ใคร?” ตาเม่าสงสัย “ไ้หนูเรียก
ฉันรึ?”

ลังซ์ พยักหน้า

“ชื่ออะไร เหนาะ?”

“ลังซ์”

“แล้วพ่อกับแม่ล่ะ ไม่ตามมาด้วยรึ?”

ลังซ์ ส่ายหน้า

“ชื่อแปลกดีนี่ ลังซ์จะถูกคนจับโยนลงน้ำมา
แน่เลย แล้วแม่ของเธอล่ะ เขารู้ไหม?”

ลังซ์ ลั่นหัว มองไปรอบๆ ป่า ทำท่าจะร้องให้
ชายชราจึงเขยิบเข้าไปนั่งใกล้ๆ ในรอบหลายปีมา
นี้ เขาไม่เคยพบเด็กที่ไหนมาก่อน บังเกิด
ความรู้สึกผ่องคลาย อย่างน่าประหลาด ความ
เมื่อยล้าอ่อนเพลียเมื่อสักครู่ หายไปชั่วขณะ

“เรียกฉันว่า นาเคนทร์ หรือจะเรียก เคน ก็
ได้” ชายชรา แนะนำตัว

“เคน เหวอ ชื่อแปลกจัง”

เฒ่าเคน ยิ้มที่มุมปาก ที่จริงชื่อก็แปลกทั้งคู่
นั่นแหละ ก็คนเพิ่งรู้จักกัน มันก็แปลกเป็นเรื่อง
ธรรมดา

“ที่นี่ที่ไหน?” ลังซ์ ถาม

“แถบนี้ไม่มีบ้านคนหรอก นอกจากฉัน” เคน
ตอบตรงๆ “เขอน่ะไซค์ตึนนะ ที่ฉันผ่านมาเจอเข้า
นี่ถ้าค่ำเมื่อไร ต้องรีบเข้าบ้าน ในป่านี้มัน
อันตราย”

“หนู คิดถึงแม่ พาหนูไปหาแม่ได้หรือเปล่า?”
ลังซ์ อ้อนวอน

เคน ไม่อยากให้เด็กตกใจกลัว ในความลึกลับ
ของป่าอากาศร่ำมากไปกว่านี้ จึงปิดปากเงียบ คง
ต้องรอเวลาอีกสักหน่อย

“แต่ตอนนี้ ต้องรีบกลับไปบ้านของฉันก่อน”
เคน ลูกขึ้นสำรวจสิ่งของรอบๆ เหว “เรื่องอื่น
ค่อยว่ากัน ตกดงไหม?” แล้วสาวเท่านั้นหน้าเด็ก
ลังซ์ รีบลุกขึ้น สาวเท้าตามไป ได้เพียงสองสาม
ก้าว ก็ปรากฏร่างของเด็กผู้หญิงสองคน วิ่ง
ออกมาจากแนวป่า พร้อมกับเสียงตะโกน

“สังข์ สังข์”

“เคื้อย โสณน้อย” สังข์ ตะโกนตอบ

เคน ประหลาดใจมาก เต็กสองคนนี่ หลุดมา
ที่นี่ได้อย่างไร สังข์ วิ่งย้อนกลับไปรีบเพื่อน ด้วย
ความดีใจ ทั้งความกลัวให้ตกอยู่กับ เคน ซึ่งต้อง
รีบหันหลังกลับ กิ่งเดินกิ่งวิ่งตามสังข์ไป
จนกระทั่งถึงตัวเต็กทั้งสองคน เขารีบยื่นมือไปรับ
เต็ก แล้วลุกขึ้นมาจากฝั่งลำธารโดยเร็ว ทั้งๆ ที่
ยังไม่หายตกตลิ่ง

“ผู้ชายสองคน เป็นใครไม่รู้ จับเราสองคน
โยนลงน้ำมา” เคื้อยบอก

“ที่นี่ที่ไหน น่ากลัวจัง?” โสณน้อย มองไป
รอบๆ และหยุดลงที่ ชายชรา

สังข์ แนะนำให้ เคน รู้จักเพื่อนที่ตามมา เมื่อ
ความรู้สึกประหลาดใจหายไป ความรู้สึกหนักใจ ก็
เข้ามาแทนที่ เคนจะทำอย่างไรกับเด็กพวกนี้ เขา
สบตาพวกเด็กๆ อยู่ครู่หนึ่ง เหมือนใช้ความคิด
และต้องตัดสินใจให้เร็ว เพราะความมืดเริ่มโหมตัว
ลงมาแล้ว ถ้าปล่อยทิ้งไว้ที่นี่ คงจะเป็นเหยื่อของ
ป่านี้แน่นอน เคนพาเด็กๆ ไปที่บ้านก่อน จากนั้น
ค่อยคิดหาทาง ส่งเต็กกลับบ้าน ทั้งๆ ที่รู้ว่า มัน

เป็นไปได้ยาก ที่จะออกไปจากหมู่บ้านลึกลับแห่งนี้
แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่น

...

โชคดี ที่เด็กพวกนี้ ไม่มองแงระหว่างเดินป่า ทำให้
ให้ย่นระยะเวลาในการเดินทาง ได้มากกว่าที่คิด
ถึงเป้าหมาย ก็เป็นเวลาพลบค่ำพอดี เด็กทั้งสาม
สบตากัน รู้สึกประหลาดใจ กับสิ่งที่เคนเรียกว่า
บ้าน นีมันไม่ต่างอะไรกับถ้ำของคนยุคหิน
เพียงแต่มันมีขนาดใหญ่กว่า คูภายนอกกรูกรังไป
หมด เคน พาพวกเด็กๆ เข้าบ้าน แล้วจุดตะเกียง
ที่ทำจากน้ำมันไขสัตว์ ช้างใน ก็รกพอๆ กับข้าง
นอกอีกนั้นแหละ ผังด้านซ้ายมือดูต่ำเตี้ยกว่าที่
อื่น ก่อด้วยก้อนหินขนาดใหญ่คละกับขนาดกลาง
เรียงซ้อนกัน กั้นให้คุณเป็นห้องโถง ไม่มีเหลี่ยมไม่มี
มุม เป็นห้องโถงห้องเดียว

ด้านฝั่งขวาของห้องโถง มีสิ่งหนึ่ง ถูกคลุม
ด้วยผ้าหนาสีดำหม่น ช้างในคงเป็นสัตว์หรืออะไร
สักอย่างที่มันกลมๆ แต่มีขนาดใหญ่สูงกว่าตัวคน

เมื่อมองย้อนกลับไปทางประตูเข้าอีกที น่าจะมี
ทางเข้าออกทางเดียว หน้าต่างก็คือช่องหินเล็กๆ

ที่อากาศก็ไม่ค่อยเต็มใจจะเข้ามาสักเท่าไร แ่นละ
กลิ่นอับๆ ลอยตามมาเป็นระยะ

“พวกเธอ นอนตรงโน้น” เคน ชี้ที่ผนังด้าน
ซ้ายมือของถ้ำ ไม่มีเตียง แต่มีแผ่นไม้แผ่นใหญ่
สองสามแผ่น วางอยู่บนก้อนหินใหญ่ “เบียดกัน
หน่อยนะ พรุ่งนี้ค่อยจัดที่ทางกันใหม่”

“ส่วนฉัน นอนมุมนี้” เขาชี้ไปที่ ผนังถ้ำด้าน
ใน

“หิวจังเลย” โสन्न้อย บ่นแทนเพื่อนๆ

เคน มองหน้าเด็กๆ คิดดังลេอยู่ครู่หนึ่ง “มานี้
สิ” เคน ยื่นมือไปหยิบตะเกียง ออกแรงผลักแผ่น
ไม้หนา ที่วางตั้งขวางผนังถ้ำด้านในสุด พอมัน
เลื่อนออกไป ก็มองเห็นช่องทางออก สู่ด้านนอก
พวกเด็กๆ เดินตามหลังเคนออกไป แสงตะเกียง
ส่องให้เห็น พื้นลานหิน ได้ยินเสียงน้ำไหลจากลำ
ธารชัดเจนนั่น เคนจุดตะเกียงอีกดวงหนึ่ง มันเป็น
ลานหินโค้งขนาดเล็ก มีเครื่องมือทำอาหาร เต่าไฟ
พื้นแห้งๆ หม้อข้าวทำจากดินเผา สองสามใบ ก้น
หม้อดำปี้ ไต้ะนั่งกินข้าว ทำจากแผ่นหิน ช้างๆ
เป็นต้นไม้ใหญ่ มองเห็นถ้ำไม้กลางๆ ปักอยู่ตามลำ
ต้นห่างๆ ขึ้นไปเป็นระยะ

“เดินไปสักยี่สิบก้าว ก็ถึงริมน้ำแล้ว แต่ระวัง มีตุ๊กตาแบบนี้ อย่าออกไปคนเดียว ส่วนต้นไม้ นั่นเป็นที่ซ่อนตัวเวลาล่าสัตว์” เขาอธิบาย พร้อมๆ กับตักสิ่งที่อยู่ในหม้อ ใส่จานข้าวที่ทำจากแผ่นไม้ มันผสมปนเปกันเป็นก้อนกลมๆ ส่งให้เด็กทั้ง ๓ คน แม้มันจะดูไม่เหมือนอาหารมนุษย์ และมี ปริมาณเพียงน้อยนิด แต่ก็พวกเด็กๆ หายหิวได้

“เคนกินนิดเดียว อิ่มแล้วหรอ” ลังซ์ ถาม

“อิ่มแล้ว” เคน โทก

“ที่นี่ เรียกหมู่บ้านอะไร?”

“พวกเขากินให้อิ่ม แล้วนอนเอาแรง” เคน ตอบไม่ตรงคำถาม “พรุ่งนี้มีเรื่องจะต้องทำอีก เยอะ”

พวกเด็กๆ เก็บความสงสัย เกี่ยวกับ ตาเฒ่า นาเคนทร์ผู้มีพระคุณ และหมู่บ้านแห่งนี้ไว้ก่อน คงไม่เหมาะที่จะถามอะไรในเวลานี้ ดูเหมือนว่า เขา เห็นคเห็น้อยและอ่อนเพลียมาก เหมือนผ่านการ ต่อสู้กับอะไรบางอย่างมา พอล้มตัวลงนอน มี สิ่งของบางอย่าง ไปทิ่มแทงบาดแผลเข้าอย่างจัง เขาแผลอริ่งไ้อย ออกมาด้วยความเจ็บ

“หลังไปโดนอะไรมา?” เค็ย ถาม

“ฉันไม่เป็นไรหรอก ประเดี๋ยวตื่นมาก็หาย”

เคน ตอบไป โดยไม่คิดอะไร เขาพูดกลบ
เกลื่อน ไม่บอกความจริง เพื่อให้พวกเด็กๆ หลับ
โดยไม่มี ความกังวล เขานอนทบทวนเหตุการณ์
ยุ่งๆ ที่ประสบมาตลอดทั้งวัน พวกเด็กๆ ไม่รู้
หรอกว่า ก่อนหน้านั้นเขาไปผจญอะไรมา และรอด
ชีวิตมาได้อย่างไร เขามองไปที่กระบอกน้ำโลหะ
หินไฟ มีด ขวดยา ซึ่งเป็นของจำเป็น ที่เหลือรอด
ติดตัวกลับมา กับของสิ่งหนึ่ง ที่ถูกห่อเก็บไว้อย่าง
ดี ในกระเป๋าหนึ่ง

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๑๑ ความลับของป่า
กลับไปที เว็บบุชมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>